

Berlijn - week 45: Geert kinderen, bezoek en overleg

Kinderen

Net als de Matrozen deden bij Markus corrigeren ook hier de kinderen mij met mijn taal/uitspraak. Als we naar buiten gaan zeg ik tegen de kinderen "Fass deine Schühe", ik word even raar aangekeken ... weet ik dan niet dat het "Schuhe" (zonder umlaut) is?! Toch is de taal geen enkel probleem voor de interactie met de kinderen.

Er is hier veel tijd om mét de kinderen te spelen, ik heb in geen tijden zoveel (samen) gebouwd met de Duplo, de nopper en de houten blokken. Of met de 'ongelijke 3-D driehoeken', die niet alleen de kinderen laten zoeken maar ook voor mij een serieuze oefening zijn in ruimtelijk inzicht.

Het is het temperament, de intensiteit van de kinderen waar ik als een blok voor viel, en nog steeds. Tegelijkertijd loop ik er ook tegenaan. Zo ongepolijst, fysiek en direct als sommige jongens zijn met elkaar, zijn ze dat ook met mij. Ik zoek ze op, blijf erbij zitten/staan en grijp soms (verbaal) in. Ik word 'afgewezen': "jij ben niet onze vriend, jij bent niet Markus". "Markus is mijn vriend, hij weet overal de weg, we gaan samen naar buiten, ik ben met Markus zelfs in een museum geweest."

De groepsvorming is sterk en wordt ingezet; ze laten zich dan moeilijk aanspreken. Een proces dat zich bij deze kleuters veel duidelijker manifesteert dan bij onze peuters. Ik mis de bolderkar en bakfiets ... beter gezegd gezamenlijke avonturen en ontdekkingen buiten de groep, buiten het kindercentrum. Samen er op uit, vanuit de vertrouwdheid van de groep de buitenwereld ontmoeten en samen ervaringen maken.

Bezoek

Moraima en Soenita komen op bezoek in Berlijn, om de stad te zien én het kinderdagverblijf Kochstrasse te bekijken. We ontmoeten elkaar op vrijdag in hun hotel vlakbij Checkpoint Charlie en lopen een eerste verkennend rondje langs het 'Konzerthaus' en door de Friedrichstrasse. In het weekend bekijken we een paar van Berlijn's hotspots: de Brandenburger Tor, de Berliner Dom, een boottocht over de Spree, de Fernsehturm en natuurlijk de Berlin Mall (niet Wall).

Met de U-Bahn, S-Bahn en bussen kom je overal snel en makkelijk in Berlijn. Geert heeft de OV-kaart van Markus in bruikleen, Soenita en Moraima kopen een dagkaart ... er zijn hier geen poortjes, maar tijdens onze eerste metrorit worden we al gecontroleerd. Een man in burger, met klein schoudertasje en een legitimatiekaart op de borst stapt in, even denk ik dat het een 'gecertificeerde bedelaar' (Straatkrant?) is, maar het blijkt een controleur. Als ik mijn kaart tevoorschijn haal roept de controleur al dat het goed is en hij hem verder niet hoeft te zien. Soenita laat haar kaart zien en Moraima ... is haar kaartje kwijt. We moeten meteen uitstappen en opeens staan er vier van dezelfde types om ons heen. Moraima wil op haar telefoon de bankafschrijving laten zien waarmee bewezen is dat er twee dagkaarten gekocht zijn, maar de controleur is onverbiddelijk, geen kaartje betekent 60 euro boete. En dan vraagt hij toch nog om mijn/Markus OV-kaart: het blijkt dat er met deze kaart in het weekend één volwassene gratis mee mag reizen. Dank je wel Markus!

Op maandagochtend bezoeken ze de Kochstrasse; ze krijgen een rondleiding van locatiemanager Miriam. De herfstvakantie is voorbij en de groep is meteen op 'volle sterkte' met 30 kinderen. Terwijl de kinderen hun 'ontbijt' nuttigen stel ik mijn Nederlandse collega's voor; morgen (dinsdag) werkt Markus weer met Moraima en Markus is thuis op bezoek geweest bij Soenita. Ze hebben voor ieder kind een cadeau (een Komkids keycord en ballonnen) en voor de groep een XL-kleurplaat. Die middag blaas ik zeker 40 ballonnen op en de volgende dag werken we aan ons 'Gesamt Kunstwerk', nu al achter glas, in een vitrine op de gang.

Overleg en studiedag

Net als op De Kleine Machinist is er op de Kochstrasse een Centrum Overleg: een overleg waarbij de – in dit geval 25 - medewerkers van alle groepen aanwezig zijn. En eigenlijk gaat het over dezelfde soort zaken: het rooster, de stagiaires, EHBO en BHV, organisatie van het komende Lichtfeest en wie gaat er naar de bijscholingscursussen? En met zo'n grote groep medewerkers lijkt het nog moeilijker dan bij ons om alle agendapunten naar ieders tevredenheid aan bod te laten komen. Maar ik merk ook dat ik soms wat mis door mijn beperkte Duits, de nuance in de taal niet proef én het gebrek aan kennis van de historie van dit team.

Deze week gaat de Kochstrasse twee dagen dicht om met het gehele team te praten over 'KITA International', een internationaal kindercentrum. Dit gaat verder dan nationaliteit. Het doel is om je bewust te worden van ieders (voor-)oordelen in je dagelijkse opvoedpraktijk. Hierbij worden vier werkvelden onderscheiden: (leer-)omgeving, interactie met kinderen, samenwerking met ouders/opvoeders en samenwerking in het team. Iedereen wordt gevraagd te reflecteren op zijn/haar eigen normen & waarden, op je eigen opvoeding en wat je daar van meeneemt in je werk. Het wordt ook duidelijk dat diversiteit niet alleen met de mond beleden kan worden, maar juist ook concreet zichtbaar moet zijn in/op een groep. Alleen dan kan er een begin gemaakt worden met de acceptatie van een ander.

Zo wordt er concreet gesproken over het belang van (voorlees-) boeken met bijvoorbeeld 'gekleurde' hoofdpersonen, dat er van alle kinderen een foto op de groep hangt (met ook de naam in Arabisch schrift erbij), dat we elkaar durven bevragen als een collega stelt dat er eerst gedronken moet worden en dan gegeten of dat we met ouders blijven praten en uitleggen waarom we wat doen, ook als zij daar anders over denken.
